

УДК 94(477.83/.86)"14/16":929

DOI <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2026.34.09>

ДО ІСТОРІЇ І ГЕНЕАЛОГІЇ РУСЬКОЇ ШЛЯХТИ КОЛОМІЙСЬКОГО ПОВІТУ: СВІДКИ ОДНІЄЇ УГОДИ 1419 Р. ТА ЇХ РОДИННІ ЗВ'ЯЗКИ

Кіцелюк Володимир Васильович,

кандидат історичних наук,

докторант кафедри давньої історії України та спеціальних галузей історичної науки

Львівського національного університету імені Івана Франка

ORCID ID: 0009-0008-5690-8970

У статті проаналізовано свідчення з ранніх джерел XV ст. щодо складу, походження та подальшої долі деяких родів руської шляхти Коломийського повіту Галицької землі. Відправною точкою дослідження є акт від 1419 р. про надання села Березів трьом братам, збережений у пізнішій обляті однієї з книг галицького гродського суду. Незважаючи на те, що цей документ дійшов до нашого часу у вигляді копії, його автентичність не викликає сумнівів, а зміст зберігає важливу інформацію з історії місцевої шляхти початку XV ст. В публікації приділено увагу переліку шляхтичів, які виступили свідками цієї угоди, їхній локалізації, соціальному статусу, походженню та можливій ідентифікації в інших джерелах XV ст., зокрема у списках васальної присяги польському королеві Владиславу II Ягайлові 1427 р., інших збережених грамотах того часу, а також у матеріалах галицького земського суду.

На підставі порівняльного аналізу актового матеріалу здійснено спробу реконструкції родинних зв'язків і майнової історії низки шляхетських родів руського походження, зокрема власників Делятина і Турки, Коршева і Лісок, Дебеславців, Хлібичина, Княждвору, а також окремих менш відомих осіб, згаданих лише побіжно. Окремо розглянуто проблеми ідентифікації шляхтичів унаслідок спотворень особових імен і топонімів у пізніших копіях документа, а також питання інформативної цінності такого типу джерел для просопографічних і генеалогічних студій.

Стаття показує, що значна частина руської шляхти Коломийського повіту, зафіксованої в першій третині XV ст., упродовж наступних десятиліть або втратила свої маєтності, або ж її чоловічі лінії вигасли, що призвело до зникнення цих родів із писемних джерел пізнішого часу. Запропонована реконструкція доповнює уявлення про ранню історію та генеалогію місцевої шляхти й уточнює персональний склад руського нобілітету в Коломийському повіті на початку XV ст.

Ключові слова: руська шляхта, генеалогія, Коломийський повіт, Галицька земля, Руське воєводство, Коломия, Делятин, Турка, Фатівці, Коршів, Ліски, Дебеславці, Хлібичин, Княждвір, історичні джерела, локальна історія.

Kitselyuk Volodymyr. Toward the history and genealogy of the Ruthenian nobility of the Kolomyia district: witnesses of a 1419 agreement and their family connections

The article analyzes evidence from early fifteenth-century sources concerning the composition, origins, and subsequent fate of certain families of the Ruthenian nobility of the Kolomyia County in the Galician Land. The point of departure for the study is an act of 1419 granting the village of Bereziv to three brothers, preserved in a later transcript entered in one of the books of the Galician castle court. Although this document has survived only in the form of a copy, its authenticity raises no doubts, and its content retains valuable information on the history of the local nobility at the beginning of the fifteenth century. The publication focuses on the list of nobles who acted as witnesses to this transaction, their localization, social status, origin, and possible identification in other fifteenth-century sources, in particular in the lists of the vassal oath sworn to the Polish king Władysław II Jagiełło in 1427, in other surviving charters of the period, as well as in the records of the Galician land court.

On the basis of a comparative analysis of the documentary material, an attempt is made to reconstruct the family ties and the history of landed property of a number of noble families of Ruthenian origin, including the owners of Deliatyn and Turka, Korshiv and Lisky, Debeslavtsi, Khlibychyn, and Kniazhdvir, as well as several lesser-known individuals mentioned only incidentally in the sources. Particular attention is paid to problems of identification caused by distortions of personal names and toponyms in later copies of the document, as well as to the informative value of this type of source for prosopographical and genealogical research.

The article demonstrates that a considerable part of the Ruthenian nobility of the Kolomyia County recorded in the first third of the fifteenth century either lost their estates in the following decades or saw their male lines die out, which led to the disappearance of these families from later written sources. The proposed reconstruction expands our understanding of the early history and genealogy of the local nobility and ymochifies the personal composition of the Ruthenian nobility in the Kolomyia County at the beginning of the fifteenth century.

Key words: ruthenian nobility, genealogy, Kolomyia county, Halych land, Ruthenian Voivodeship, Kolomyia, Deliatyn, Turka, Fativtsi, Korshiv, Lisky, Debeslavtsi, Khlibychyn, Kniazhdvir, historical sources, regional history.

Та невелика кількість давніх документів з поч. XV ст., яка дійшла до нашого часу, фіксує доволі строкату масу шляхтичів різного штибу в межах тодішнього Коломийського повіту Галицької землі. Серед них чи не найбільше було власників окремих сіл з іменами, які явно вказують на їхнє руське походження. Деякі з них, як-от Васько Тептюкович і його наступник Прокоп, входили до вищих верств галицького нобілітету, маючи у власності обширні маєтки з більш ніж двох десятків сіл [1, с. 38–39; 2, с. 539]. Але з часом чоловіча лінія їхнього роду вигасла, а маєтність перейшла до магнатів, уже не руського походження. Інші ж, як-от шляхтичі з Березова чи Демидча, впродовж XV ст. добре закріпилися в родових гніздах і надалі безперервно володіли своїми не дуже великими спадковими уділами і, зрештою, стали засновниками численних і розгалужених родин, відомих аж дотепер.

Проте основна маса цієї шляхетської спільноти з різних, часто невідомих нам причин або не втримала своїх маєтків, або ж їхні чоловічі лінії вигасли, і до кін. XVI ст. ці роди фактично зникли з історичної сцени. А про ще іншу частину цих шляхтичів узагалі збереглися лише розрізнені поодинокі згадки з першої третини XV ст. Поточна розвідка – це спроба поглибити наше розуміння історії та генеалогії, власне, тієї маловідомої руської шляхти Коломийського повіту, про яку маємо згадки у XV ст., але яка в подальшому зникла зі сторінок давніх актів.

Треба сказати, що відомості про деякі роди руської шляхти Коломийського повіту в першій третині XX ст. спробував упорядкувати Л. Виростек, обґрунтовуючи свою концепцію Драго-Сасів. Так, він коротко описав зібрані ним звістки про Угерницьких, Княздвірських, Турецьких і Делятинських [3, с. 97–98]. Але, окрім цих кількох родів, у Коломийському повіті існувало ще чимало руської шляхти. З-поміж сучасних українських істориків руську шляхту цього регіону згадують в своїх працях В. Михайловський та О. Однороженко [2; 4].

На початку XV ст. у збережених давніх актах маємо відомості про цілий ряд власників місцевих сіл. Важливим у цьому контексті є перелік шляхтичів, які у 1419 р. були присутні та стали свідками запису в Коломиї, здійсненого коломийським війтом, про надання села Березів трьом шляхтичам¹ – Шандрові, Васькові і Станкові. До нас цей документ дійшов у королівському підтвердженні за 1578 р. [5, с. 391–392] і обляті в одній із книг галицького гродського суду за 1751 р. [6, с. 1135–1136]. В даній розвідці використовуємо текст із королівського підтвердження, оскільки саме він є першою копією з оригіналів і містить менше помилок і описок ніж текст з книги галицького гродського суду. Цей документ є доволі важливим історичним джерелом з історії руської шляхти Коломийського повіту поч. XV ст. Його автентичність не викликає сумнівів.

Отже, при записі коломийським війтом у 1419 р. села Березів згаданим трьом братам (від яких у подальшому виводили свій рід більшість Березовських) присутніми та свідками виступили: коломийський староста Влад (*Strenuo Vlad Capitaneo*, а також *Strenuo viro Vlad Capitaneo protunc Colomiensi*), Стечко з Делятина разом із братом Іваськом (*Steczko de Delatin cum suo fratre Iwaskone*), Сваншко з ?Белелуї (*Swanzkone de Bialolug*), Климашко із Заболотова (*Klimaszkone de Sablotow*), галицький суддя Добко (*Dobkone Iusticiario Haliciensis*), якийсь Поддимник (*Poddimmnikone Regali Fanne*), Юрко ?Козеня (*Jurkone Coszena*), Борис Дебеславський (*Borÿsone Dobeslawskj*), Бенько Семаківський (*Benkone Szÿmakowskj*), Панас з Хлібичина (*Panasone de Chlebiczyñ*), Герко зі Сновидова (*Gerkone de Snowidow*), Андрійко з Княздвору, син Ходка² (*Andreikone de Knezedwor Hodkonis filio*) [5, с. 391–392].

Як бачимо, зібрані того дня в Коломиї шляхтичі були переважно з місцевих осідків – Делятина, Заболотова, Дебеславців, Семаківців, Хлібичина, Княздвору. За їхніми іменами (Стечко, Івасько, Юрко, Борис, Панас, Андрійко, Ходко) видно, що принаймні половина з них були шляхтичами руського походження.

Спробуємо ідентифікувати згаданих тут осіб в інших джерелах. Багато з перелічених шляхтичів відомі також зі списків васальної присяги польському королеві Владиславу II Ягайлові 1427 р. Зокрема присягли Стечко з Делятина з братом Іваськом (*Steczko de Dzelatyn et fratris Iwaskonis*), Борис з Дебеславців (*Bothisz de Dobreslawycze*), Панас з Хлібичина (*Panasz de Czlebycze*), Андрійко Княздвірський із братом Романом (*Andreyko Knucziodworsky et fratris eius Roman*) [7, с. 192–193]. Це ті особи, яких досить точно можна ідентифікувати в обох переліках.

1 У генеалогії Березовських, укладеній на поч. XVII ст., стверджується, що Шандро, Васько і Станко були між собою братами. (ЦДАЛ. Фонд 5. Оп.1. Спр.282. Арк.1079).

2 Це єдина віднайдена на сьогодні згадка про те, що батьком Андрійка Княздвірського, а отже і його брата Романа, був шляхтич на ім'я Ходко.

Є й такі, щодо яких інформація не є настільки певною. Так, Сваншка з місцевості, яка у 1419 р. фігурує як *Bialolug*, можна ідентифікувати як Сваншка або ж Святослава з Белелуї (*Swantoslai de Byaloluya*, *Swanschkone Byalokvysky*, *Swantoslaum Byalolvysky*, *Schwanschkonis de Byalolvy*), відомого як із присяжних списків [7, с. 183], так і з актів галицького земського суду за 1436–1437 рр. [7, с. 11, 16, 29]. Юрка на прізвисько *Coszena* можна ототожнити з Юрком Козенею, котрому князь Свидригайло у 1424 р. записав копу грошей на селі Фатівці [9, с. 101–102]. Також згаданий у 1419 р. Бенько Семаківський у присяжних списках за 1427 р. значиться як Сенько Семаківський (*Syenko Syemakowsky*) [7, с. 193]. Отже, яке саме було його ім'я, а відповідно й походження, залишається нез'ясованим. Хоча можна здогадуватися, що йшлося все ж про Сенька, а не Бенька, бо в угоді про передачу половини Ланчина Іваськом з Саджавки Максимові з Ланчина у 1451 р. серед свідків значиться Іван з Семаківців (*Ivano de Semacovcze*) – шляхтич з руською формою імені [10].

Про Климашка з Заболотова і Герка зі Сновидова відомостей ні в присяжних списках, ні в інших актах не знаходимо³. Щодо згаданого *Dobkone Iusticiario Haliciensis*, то, ймовірно, йдеться про якогось Добка, який у той час був «галицьким юстиціарієм», тобто суддею. Важко дійти висновку, ким був *Poddimnikone Regali Fanne*; очевидно, в імені та титулі цього королівського урядника були допущені значні помилки під час переписування.

Також обережно можна припустити, що згаданий на початку переліку коломиїський староста Влад міг бути тим «Максимом инако Владом Драгосиновичем», якому князь Свидригайло у 1424 р. надав село Косів із монастирем на ріці Рибниці, а також «полянами» Березово і Жаб'є над Черемошем [11, с. 28]. У присяжних списках за 1427 р. відразу за Владом Косовським (*Vlad Koschowski* або *Vlad Kressowski*) іде Драгіш з Лядського (*Drohisz de Lankie*) – можливо, його батько [7, с. 184; 12, с. 29–30]. У подальшому, принаймні з 1447 до 1486 рр., Косовом володів Максим з Ланчина – протопласт роду Ланчинських, імовірно нащадок Влада [13; 14, с. 204].

Розглянемо в послідовному порядку, які ще відомості про перелічених у 1419 р. шляхтичів руського походження чи їхніх нащадків збереглися в джерелах. Наприклад, свою маєтність брати Стечко та Івашко, або ж Івасько, звані Неговичами, набули ще у 1400 р., коли король Владислав Ягайло надав їм цілий ряд сіл у Коломиїському повіті, серед яких – біля річки Прут – Делятин, Ланчин і Саджавку, а також Турку, Ясинки, Фатівці, а до того ж якісь Ополе і Чернієво, які нині важко ідентифікувати [15, с. 368]. Ці брати, судячи з усього, прожили довге життя: обидва згадані в грамоті від 1451 р., якою Івасько (названий Іваськом із Саджавки) за згоди свого брата (названого Стечком із Турки) відписав шляхетному Максимові половину села Ланчин [10]. У подальшому цю маєтність, очевидно, успадкувала гілка, що походила від Стечка, представників якої з пізніших актів знаємо як Турецьких.

Щодо, імовірно, згаданого у 1419 р. Юрка Козені (*Jurkone Czoszena*), то, окрім прямої звістки про нього в записі Свидригайла за 1424 р., інших документів, які б містили його ім'я, наразі не виявлено. Сам запис Свидригайла є доволі неочікуваним, адже село Фатівці, згідно з привілеєм, у той час мало належати братам Стечкові й Іваськові з Делятина. І, очевидно, таки належало, оскільки в подальшому його успадкували Турецькі в комплексі разом з іншими селами, які колись перебували у власності Стечка та Іваська [16, с. 59 зв. – 60]. Отже, можна лише здогадуватися, чому саме село Фатівці у 1424 р. стало гарантією виплати Юркові Козені (Козеняті) копи грошей. Можливо, на той час Фатівці перебували в заставі.

Незважаючи на те, що про Юрка інших прямих згадок не знаходимо, маємо відомості про іншого шляхтича з таким самим прізвиськом. Так, у 1410 р. король Владислав II Ягайло надав Іванові Козені села Коршів і Ліски (*Korzewa* у *Zliski*) з умовами служби двома вершниками і лучниками [17, с. 336]. Очевидно, Іван Козеня був близьким родичем (можливо, батьком або братом) Юрка Козені. Примітно, що у списках васальної присяги Ягайлові за 1427 р. немає згадок про шляхтичів з Коршева чи Лісок, хоча, вочевидь, ці села перебували у власності цієї родини, а згодом – їхніх нащадків, ще тривалий час. Так, у 1475 р. маємо згадку про Олену з Лісок, дружину Гринька з Лісок [8, с. 375]. У подальшому, принаймні певні частки Коршева й Лісок були успадковані однією з ліній Апришовських – імовірно, хтось із них набув цю власність унаслідок шлюбу. У 1485 р. Настасія з Коршева, вдова Борсана (*Borssan*), зреклася батьківських і материнських маєтків у Лядському на користь свого племінника Федора з Лядського [14, с. 197]. Пізніше, в першій чверті XVI ст., у Лісках і Коршеві свої частки мав Мисько Борсан Апришовський [18, с. 311, 770–771].

³ Не відомо чи можна ототожнити Гірка зі Сновидова із згаданим серед свідків у коломиїській грамоті за 1398 р. «паном Гірком». (Розов В. Українські грамоти. Том 1 : 14 і перша пол. 15 ст. Київ, 1928. С. 57.)

У цьому контексті в присяжних списках за 1427 р. впадає в око ім'я Юрка з Кам'янки, записаного разом із братом Костем (Jurko de Camyonek et fratris eius Cost) [7, с. 193]. Можливо, це той самий Юрко Козена, якщо припустити, що сусіднє село Кам'янка тоді також могло перебувати у власності цієї родини⁴.

Щодо власників Дебеславців, то, окрім Бориса, у присяжних списках фігурують ще двоє шляхтичів із цього села: Іван з Дебеславців (Iwan de Dobeslawycze) і Шандро з Дебеславців (Schandro Dobeslawski) [7, с. 184, 192]. Але, хоча у 1427 р. їх згадано аж троє, у подальшому мало що відомо як про їхніх нащадків, так і про долю самого села. Є запис про те, що у 1453 р. Марко з Яниковців (Marco de Yanucowcze, Marco de Yanucowycze) село Дебеславці в Коломийському повіті, яке він успадкував по смерті якогось Петра Зеленого, продав Дмитрові з Підвербців та його сином за 200 гривен [8, с. 222]. У 1461 р. половиною Дебеславців володів Федько з Підвербців, який записав на цій нерухомості частину віна і привінку своїй дружині Милохні [8, с. 275]. Зрештою, у першій половині XVI ст. Дебеславцями володіли вже Стогнієви [16, с. 56 зв.], а згодом, у другій половині XVI ст., – Свірські [19, с. 123].

Про Панаса з Хлібичина відомостей більше не знаходимо. Проте в проміжку між 1435 і 1440 рр. галицькі земські акти повідомляють про шляхтича Микоша (Mikosch, Mykosz, Mykossius, Mikossius, Mikos) з Хлібичина, котрий міг бути нащадком або спадкоємцем Панаса. Він дуже активно провадив різні судові тяжби з іншими довколишніми власниками – Кунашовським, Розумковою з Петрилова, Теодориком з Бучача, братами Колами та іншими [8, с. 2, 5, 7, 18, 30, 34, 35, 40, 43, 45, 59, 83]. Проте невдовзі це село якимось чином опинилося в інших руках: з 1443 р. власником Хлібичина значиться Ян Кола з Делієва [8, с. 118], і відтоді воно належало вже представникам заможніших верств шляхти польського походження. Що сталося з Микошем чи його нащадками, якщо такі були, залишається невідомим.

Про Княздвірських відомо, що з двох братів Андрійко (Андрій) залишився в самому Княждворі. Останню згадку про нього маємо у січні 1447 р., коли він записаний свідком у грамоті коломийського і снятинського старости Михайла Мужила з Бучача, наданій Максимові з Ланчина [12]. Інший брат, Роман, якийсь час (принаймні з 1435 до 1464 рр.) володів селом Марківці і в документах того періоду іменувався Романом Княздвірським з Марківців або ж просто Романом з Марківців. Так, 24 жовтня 1435 р. галицький земський суд наклав на Романа з Марківців за невідомих обставин штраф у сумі 24 гроші, які той повинен був сплатити протягом чотирьох тижнів [8, с. 2]. У червні 1458 р. Миколай Карнковський позивав Романа Княздвірського з Марківців (Herman Ksandezworsky de Markowcze) з приводу якоїсь крадіжки [8, с. 437]. 10 січня 1461 р. Роман з Княждвору був присутній на засіданні галицького земського суду в Коломиї і підписався під актом запису посагу Анні, дочці Злочила з Жукова [8, с. 271]. Чи то у 1463, чи у 1464 р. Роман з Княждвору продав своє село Марківці Петрові з Угорник за 200 гривен [8, с. 282, 294, 309]. У липні 1475 р. він знову був присутній у Коломиї на судовому засіданні та засвідчив угоду [8, с. 375]. У 1469 і 1474 рр. Роман Княздвірський згаданий як коломийський коморник (camerarius) [8, с. 325, 358]. Нарешті, останню згадку про Романа Княздвірського знаходимо у травні 1480 р. Він мав дочку Рухну і, будучи, очевидно, вже на схилі літ, уклав тоді угоду зі своїм зятем Грицьком Креховецьким з П'ядик, чоловіком Рухни. В угоді зазначено, що Грицько приніс до дому Романа Княздвірського 60 гривен готівкою і передав їх своїй дружині Рухні, дочці згаданого Романа. У відповідь Роман Княздвірський записав своєму зятеві 120 гривен на половині свого маєтку в Княждворі, половині двору, в якому проживав, половині млина і половині жупи. Грицько Креховецький мав володіти цією половиною Княждвору з року в рік доти, доки Роман Княздвірський або його нащадки не сплатять 120 гривен. Дружина Романа Княздвірського також дала згоду на такий запис посагу [14, с. 184]. З плином часу Княздвір якимось чином опинився у власності Димидецьких – вони утримували це село впродовж усього XVI ст. [16, с. 58 зв.; 19, с. 123].

Підсумовуючи зазначимо, що акт за 1419 р. про надання села Березів трьом братам дає змогу доповнити інформацію про місцевих шляхтичів. Порівняльний аналіз джерел сприяє реконструкції родинних зв'язків і майнової історії низки родів, зокрема власників згаданих сіл: Делятина, Турки, Фатівців, Коршева, Лісок, Дебеславців, Хлібичина, Княждвору. Ідентифікація осіб ускладнюється спотвореннями імен і топонімів у копіях документів, що підкреслює важливість критичного підходу до джерел. Значна частина руської шляхти цього повіту впродовж XV ст. втратила маєтності або її чоловічі лінії

4 У 1461 р. Петро Немірка обміняв Ігнатів з Кутищ своє дідачне село Кам'янка в Коломийському повіті на село Сокирчин в Галицькому повіті. А у 1485 р. Федька вдова покійного Немерки (Nyemuyerka) з Кам'янки квітувала Франциска з Кам'янки і Звоша (Zwosch) з приводу сплати їй віна та привінку в сумі 60 гривен, які були записані на половині села Кам'янка. Очевидно, Федька, отримавши від Франциска згадану суму, позбулася права на частку в селі і з тих пір руські шляхтичі не мали власності в Кам'янці. Немірка Казанович (Niemirka Kaszanowicz), вірогідно шляхтич із ще одного сусіднього села Казанів, підписаний свідком у 1424 р., вірогідно був батьком Петра Немірки.

обірвались, що пояснює її відсутність у пізніших актах. Запропонована реконструкція доповнює знання про ранню історію та генеалогію місцевої шляхти й уточнює персональний склад руського нобілітету на початку XV ст.

Література:

1. Akta grodzkie i ziemskie z czasów Rzeczypospolitej Polskiej z archiwum tak zwanego bernardyńskiego we Lwowie w skutek fundacyi śp. Alexandra hr. Stadnickiego. Wyd. staraniem Galicyjskiego Wydziału Krajowego. T. 5. Lwów, 1875. 289 s.
2. Михайловський В. Історія одного розмежування біля Крилоса в 1412 році. *Вісник львівського університету. Серія історична*. Львів, 2010. Вип. 45. С. 521–544.
3. Wyrostek L. Rod Dragow-Sasow na Węgrzech i Rusi Halickiej. *Rocznik Polskiego Towarzystwa Heraldycznego*. R. 1931/32. T. IX. Krakow, 1932. 191 s.
4. Однороженко О. Родова геральдика Руського королівства та Руських земель Корони Польської XIV–XVI ст. Харків, 2009. 312 с.
5. Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie. Zespół 4: Metryka Koronna. MK 118. 506 s.
6. Центральний державний історичний архів України, м. Львів. Ф. 5 (Галицький гродський суд). Оп 1. Спр. 260. 2330 арк.
7. Halecki O. Z Jana Zamojskiego inwentarza Archiwum Koronnego. Materiały do dziejów Rusi i Polski XV wieku. *Archiwum Komisji Historycznej*. T. XII. Cz. 1. Kraków, 1919. 186 s.
8. Akta grodzkie i ziemskie z czasów Rzeczypospolitej Polskiej z archiwum tak zwanego bernardyńskiego we Lwowie w skutek fundacyi śp. Alexandra hr. Stadnickiego. Wyd. staraniem Galicyjskiego Wydziału Krajowego. T. 12. Lwów, 1887. 564 s.
9. Розов В. Українські грамоти. Том 1 : 14 і перша пол. 15 ст. Київ, 1928. 267 с.
10. Львівська національна наукова бібліотека ім. В. Стефаника НАН України. Відділ рукописів, Ф. 77, Оп. 3, Спр. 3.
11. Archiwum ksiąg Lubartowiczów Sanguszków w Sławucie. T. I : 1366–1506 / Pod kierownictwem Z. L. Radziwińskiego. Lwów, 1887. 231 s.
12. Piekosiński Fr. Studia, rozprawy i materiały z dziedziny historii polskiej. T. 7 : Jana Zamojskiego notaty heraldyczno-sfragistyczne. Kraków, 1907. 138 s.
13. Archiwum Państwowe w Lublinie. Zespół 64. Zbiór dokumentów różnej proveniencji. Jednostka 4.
14. Akta grodzkie i ziemskie z czasów Rzeczypospolitej Polskiej z archiwum tak zwanego bernardyńskiego we Lwowie w skutek fundacyi śp. Alexandra hr. Stadnickiego. Wyd. staraniem Galicyjskiego Wydziału Krajowego. T. 19. Lwów, 1906. 852 s.
15. Matricularum Regni Poloniae summaria, excussis codocibus, qui in Chartophylacio Maximo Varsoviensi asservantur, contextuit indicesque adiecit Theodorus Wierzbowski. P. 4, Sigismundi I regis tempora complectens (1507-1548). Vol. 3, Acta vicecancellariorum 1533-1548. 436 s.
16. Archiwum Główne Akt Dawnych. Archiwum Skarbu Koronnego. ASK I. Rejestry podatkowe. Jednostka 18. Rejestry poborowe woj. ruskiego.
17. Zbiór dokumentów małopolskich. Cz. VI : Dokumenty króla Władysława Jagiełły z lat 1386–1417. / Wyd. S. Kuraś ił. Sułkowska Kurasiowa. Wrocław, 1974. 495 s.
18. Центральний державний історичний архів України, м. Львів, Фонд 5 (Галицький гродський суд). Оп 1. Спр. 13. 428 арк.
19. Archiwum Główne Akt Dawnych. Archiwum Skarbu Koronnego. LVI. Inwentarze starostw. Jednostka 79.

Дата першого надходження статті до видання: 20.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 17.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 01.05.2026